

Rocznik Sławistyczny, t. LXXI, 2022

ISSN 0080-3588

DOI: 10.24425/rslaw.2022.142746

Jordanka Georgiewa-Okoń*

Uniwersytet Jagielloński
Kraków

Wkład prof. dra hab. Stanisława Stachowskiego (1930-2021) w rozwój sławistyki, turkologii i bałkanistyki

Drugiego lipca 2021 roku w Krakowie w wieku 91 lat zmarł prof. dr hab. Stanisław Stachowski¹. Tydzień później, 9 lipca 2021 roku, na Cmentarzu Rakowickim w Krakowie odbyły się uroczystości pogrzebowe. Oprócz rodziny Zmarłego na ceremonii obecni byli przedstawiciele władz rektorskich i dziekań-

* Jordanka Georgiewa-Okoń, PhD, Institute of Oriental Studies, Jagiellonian University, Kraków, Poland.

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-5624-523X>.

e-mail: jordanka.georgiewa-okon@uj.edu.pl.

¹ Rodzinie Profesora dziękuję za udostępnienie dokumentów i fotografii.

skich Uniwersytetu Jagiellońskiego, dyrekcji Instytutu Filologii Słowiańskiej UJ i Instytutu Orientalistyki UJ oraz licznie zgromadzeni przyjaciele, koledzy, znajomi, współpracownicy i wychowankowie Pana Profesora.

Z ciężkim sercem żegnamy naszego Mistrza. Był światowej sławy uczonym – wybitnym filologiem, językoznawcą, leksykologiem, sławistą i turkologiem. Był profesorem, uczonym wyróżnionym licznymi odznaczeniami krajowymi i zagranicznymi, ale przede wszystkim był wspaniałym człowiekiem.

Jego kariera akademicka była tak ciekawa, jak jego życie. Urodził się 21 października 1930 roku². Był pierwszym z siedmiorga dzieci Stanisława Stachowskiego i jego żony Franciszki Rożko. Przyszedł na świat we wsi Szczuczyn koło Grodna (Knüppel 2021: 147), gdzie Jego rodzina mieszkała przez kolejny rok, po czym przeniosła się na kilka lat do samego Grodna, żeby w 1938 roku osiąść w miasteczku Jezioro w obwodzie grodzieńskim. Tam przyszedł profesor językoznawstwa uczęszczał do szkoły podstawowej, a podczas okupacji radzieckiej i niemieckiej pobierał nauki na tajnych kompletach. Po wojnie, mimo ustaleń konferencji jałtańskiej, cały rejon Grodna został częścią Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i ludność polska w wyniku tzw. „repatriacji” została wysiedlona do Polski. Rodzina Stachowskich, podobnie jak tysiące innych polskich rodzin, musiała porzucić dorobek życia i przenieść się do krewnych ojca, do Tomaszowa Mazowieckiego w centralnej Polsce, gdzie Stanisław Stachowski w 1951 roku ukończył I Państwowe Koedukacyjne Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcące. W tym samym roku rozpoczął studia slawistyczne z zakresu serbokroatystyki na nowopowstałym Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie. Z Uniwersytetem Jagiellońskim Stanisław Stachowski związał się na całe życie, wspinając się po szczeblach kariery naukowej, piastując funkcje administracyjne, a także wychowując kolejne pokolenia slawistów, turkologów i hungarystów.

Już podczas studiów slawistycznych Profesor wykazywał ogromne zainteresowanie nie tylko językami słowiańskimi, ale też tureckim; uczęszczał więc równolegle na zajęcia z zakresu językoznawstwa tureckiego prowadzone m.in. przez Mariana Lewickiego i Włodzimierza Zajączkowskiego. Ponadto samodzielnie uczył się języka rumuńskiego. Zapewne w tym właśnie okresie Stanisław Stachowski zainteresował się problematyką interferencji językowej, przede wszystkim turecko-słowiańskiej. To zagadnienie stało się jednym z najważniejszych tematów badawczych, któremu Profesor poświęcał uwagę do końca życia.

W 1956 roku Stanisław Stachowski obronił pracę magisterską na temat przyrostków obcego pochodzenia w języku serbsko-chorwackim, która ukazała się drukiem w 1961 roku (Stachowski 1961). O szerokim odbiorze pracy i jej

² Dane biograficzne Stanisława Stachowskiego por.: Stachowski 1998a: 117; Stachowski 1998b: 437; Mańczak-Wohlfeld 2000: 5–7; 2010: 12–15; Siemieniec-Gołaś 2005: 11–13; Knüppel 2021: 146–151.

znaczeniu świadczą trzy recenzje, które zostały opublikowane w Skopje, Budapeszcie i Paryżu (Jašar-Nasteva 1962–1963: 279–282; Hazai 1964: 472–473; Vaillant 1963: 179–180). Bezpośrednio potem Stanisław Stachowski rozpoczął pracę w Katedrze Filologii Słowiańskiej Uniwersytetu Jagiellońskiego na stanowisku młodszego asystenta. W latach 1957–1961 pracował jako asystent, wreszcie do roku 1967 jako starszy asystent.

Pracę doktorską pisał początkowo pod kierunkiem prof. Tadeusza Lehra-Splawińskiego, a po jego śmierci – prof. Stanisława Urbańczyka. W 1967 roku na podstawie rozprawy zatytułowanej *Język górnołużycki w „De originibus linguae Sorabicae” Abrahamia Frencla (1693–1696)* (Stachowski 1967) uzyskał stopień doktora i niedługo potem awansował na stanowisko adiunkta.

Wynikiem wieloaspektowych badań była napisana pięć lat później, w 1972 roku, rozprawa habilitacyjna *Fonetyka zapożyczeń osmańsko-tureckich w języku serbsko-chorwackim* (Stachowski 1973). Tutaj należałoby podkreślić, że dzieło to było już siódmą monografią Stanisława Stachowskiego. Oprócz wspomnianej pracy magisterskiej, rozprawy doktorskiej i rozprawy habilitacyjnej, w okresie 1966–1971 opublikował następujące monografie: *Słownik do górnołużyckiego Katechizmu Warychiusza (1597)* [1966], *Studia nad chronologią turcyzmów w języku serbsko-chorwackim* [1967], *Wyrazy serbsko-chorwackie w „Thesaurus Polyglottus” H. Megisera (1603)* [1969] oraz *Studia nad chronologią turcyzmów w języku bułgarskim* [1971]. Przegląd tych prac pokazuje wykrystalizowane już zainteresowania badawcze nad kontaktami i wzajemnymi wpływami językowymi. Rozprawy te dotyczyły już nie tylko językoznawstwa słowiańskiego, ale i tureckiego. Nie zaskakuje więc, że w 1974 roku zaproponowano ówczesnemu doktorowi habilitowanemu stanowisko docenta w Zakładzie Turkologii Instytutu Filologii Orientalnej UJ, gdzie pracował do końca swojej kariery naukowej. Od tego momentu Stanisław Stachowski prawie całkowicie poświęcił się zgłębianiu tematyki turkologiczno-bałkanistycznej. Niemal wszystkie monografie, które powstały w latach 1975–2014 były związane z badaniami leksykologicznymi ustalającymi charakter wzajemnych relacji pomiędzy wyrazami należącymi do różnych grup językowych z terytorium dawnego Imperium Osmańskiego. Wyjątkiem był wydany w 1978 roku *Słownik górnołużycki Abrahamia Frencla (1693–1696)* poświęcony tematyce slawistycznej, w którym obiektem badań został olbrzymi trójjęzyczny słownik (górnolużycko-łacińsko-niemiecki) *De originibus linguae Sorabicae* z lat 1693–1696 stanowiący zarazem pierwszą próbę opracowania słownika etymologicznego dla języka górnołużyckiego.

Dwanaście monografii opublikowanych w latach 1975–2014, które dotyczyły tematyki turkologicznej i bałkanistycznej, podobnie jak większość artykułów opublikowanych w tym okresie, stały się jednymi z najważniejszych tekstów w dziedzinie studiów nad leksykologią bałkańską i turecką, a epokowa praca, wydana w czterech częściach *Studien über die arabischen Lehnwörter im Osmanisch-Türkischen* (Stachowski 1975, cz. 1; 1977, cz. 2; 1981, cz. 3; 1986,

cz. 4), ustanowiła nowe standardy w badaniach nad zapożyczeniami leksykalnymi. Na podstawie pierwszych trzech części dzieła oraz pracy dotyczącej słownika Abrahama Frencla Stanisław Stachowski otrzymał w 1984 roku tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1992 roku przyznano mu stanowisko profesora zwyczajnego w zakresie nauk humanistycznych.

Zainteresowanie prof. Stanisława Stachowskiego tureckimi tekstami transkrybowanymi przyniosło kolejne publikacje cieszące się ogromnym uznaniem w świecie nauki³. Ta rozległa kwerenda, niezwykle ważna dla badań nad fonetyką historyczną – a przede wszystkim wokalizmem języka tureckiego – miała na celu wyszczególnić pożyczki leksykalne i omówić je na płaszczyźnie historycznej. Tutaj należałoby podkreślić, że prof. Stachowski sięgał nie tylko do źródeł powszechnie znanych, takich jak Słowniki Megisera i Meninskiego, ale i do dzieł dotychczas mniej zgłębionych. Jako pierwszy analizował zapożyczenia greckie występujące w tureckich tekstach transkrybowanych, a jego badania nad sławizmami w turecczyźnie uważane są za niezwykle wartościowe ze względu na precyzję i dokładność dokonanych analiz omawianych jednostek leksykalnych⁴. O znaczeniu osiągnięć prof. Stachowskiego w dziedzinie badań historyczno-leksykologicznych świadczą również rozprawy dotyczące farsyzmów w języku tureckim⁵, które stały się dla innych badaczy inspiracją do dalszych poszukiwań i przedmiotem licznych dyskusji⁶. Prace Stanisława Stachowskiego dotyczące zapożyczeń tureckich w językach słowiańskich (w tym języka polskiego) są cytowane do dziś⁷ i stanowią nadal obowiązkową pozycją bibliograficzną każdego opracowania naukowego w tej dziedzinie.

Znaczenie dorobku prof. Stachowskiego we współczesnej, międzynarodowej refleksji nad leksykografią słowiańsko-turecką jest ogromne. Świadczą o tym choćby słowa Luciana Rocchiego (Triest):

Nobody has invested as much time and effort in the lexicographical study of such texts as the Polish scholar Stanisław Stachowski. The large body of material he has published

³ O wadze tych badań por. Rocchi 2017a: 7–31.

⁴ Pionierskim badaniem nad sławizmami w języku tureckim była praca Franza Miklosicha (1898). Praca ta zawiera jednak nie tylko wyrazy słowiańskie, węgierskie i rumuńskie, ale też greckie, włoskie, stąd ciągle wymaga dalszych dokładnych analiz.

⁵ Studia nad farsyzmami w języku tureckim ukazały się w czasopiśmie „Folia Orientalia” w latach 1973–1979, a następnie zostały opublikowane w jednym tomie w Turcji (Stachowski 1998).

⁶ Przykładem może być seria artykułów wydana w latach 2016–2017 i w roku 2020 autorstwa Luciano Rocchiego. Prace te były zainspirowane publikacjami prof. Stanisława Stachowskiego i stanowią uzupełnienie do jego badań nad farsyzmami. Por. Rocchi 2016, 2017b, 2020.

⁷ Por. Knüppel 2006. Przykładem może być ponadto opublikowana w 2020 roku praca Florence Lydii Graham (2020), w której niemal na każdej stronie autorka powołuje się na prace Stanisława Stachowskiego.

from research on *Transkriptionstexte* includes words of Greek origin (1971), Arabic origin (1975–1986), Persian origin (1998, the re-edition of a series of articles published in „Folia Orientalia” in the 1970s) and derivations in *-ci/-ici* (1996). All these works present the entries in chronological order and provide variations, which makes them particularly valuable to students of historical lexicography (Rocchi 2011: 27).

Warto tutaj zwrócić uwagę, że słownik derywatów, o którym była mowa w cytacie, jest pierwszym i jak dotąd jedynym w historii turkologii słownikiem historycznym jednego sufiksu, tym samym więc prof. Stanisław Stachowski stworzył nowy typ słownika w turkologii w ogóle.

Jakkolwiek twórczość naukowa prof. Stachowskiego koncentrowała się na problematyce turkologicznej i bałkanistycznej, jego dzieła *stricte* sławistyczne również wywarły i nadal wywierają wpływ na współczesną naukę. Przykładem może być chociażby monografia z 1969 roku *Wyrazy serbsko-chorwackie w „Thesaurus Polyglottus” H. Megisera* uznawana za fundamentalną dla tej dziedziny i będąca chętnie cytowaną przez współczesnych badaczy m.in. w badaniach komparatystycznych (por. Ilieva 2011). Jest to największa praca omawiająca południowosłowiańską leksykę w dziele Megisera. Profesor Stanisław Stachowski wyznaczał standardy w podejściu do leksykologii. Pisał z niezwykłą dokładnością, zwracając szczególną uwagę na dokumentację źródłową omawianego materiału leksykalnego, i prezentował świetny warsztat metodologiczny. Godne podziwu jest to, jak rozległą i znaczącą pracę badawczą pozostawił potomnym – 20 pozycji książkowych, blisko 100 artykułów i recenzji z zakresu językoznawstwa słowiańskiego, tureckiego i bałkańskiego ze szczególnym uwzględnieniem zagadnień leksykologicznych. Ważne dokonania, które przyniosły mu szerokie uznanie w polskiej i światowej bałkanistyce i turkologii były wielokrotnie nagradzane. Za swoje osiągnięcia naukowe otrzymał m.in. trzy nagrody III stopnia Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego w latach 1967, 1974 i 1979, dwie nagrody Rektora UJ w 1991 i 1995 roku, Złoty Krzyż Zasługi w 1976 roku i Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski w roku 1986, a w roku 2018 – medal za wybitne zasługi od Ministra Spraw Zagranicznych Republiki Tureckiej.

Należałoby również wspomnieć o pracach redakcyjnych prof. Stanisława Stachowskiego i jego – być może najważniejszym na tym polu dokonaniu – założeniu w 1995 roku i redagowaniu trwającej do dziś międzynarodowej turkologicznej serii wydawniczej „Studia Turcologica Cracoviensia”, która cieszy się dużym uznaniem w środowisku turkologicznym. Ponadto przez wiele lat był redaktorem naczelnym takich czasopism jak „Folia Orientalia” oraz „Prace Językoznawcze Zeszytów Naukowych UJ”.

W czasie swojej wieloletniej pracy na Uniwersytecie Jagiellońskim Profesor był zaangażowany we współpracę międzynarodową, brał udział w wielu projektach badawczych w Budapeszcie, Moskwie, Pradze czy Zagrzebiu. Prowadził

szeroką działalność dydaktyczną w kraju i za granicą. Gościnne profesury zaprowadziły go m.in. do Budziszyna, Skopje, Mińska, Sofii, Wilna, Pécsu czy Szegedu, gdzie jego wykłady cieszyły się wielkim zainteresowaniem. Profesor prowadził kursy przeznaczone dla studentów nie tylko filologii słowiańskiej i tureckiej, ale też wykłady z dziedziny językoznawstwa historycznego i porównawczego dla adeptów polonistyki, rusycystyki, rumunistyki czy hungarystyki.

Pracę naukową i dydaktyczną Profesor łączył również z działalnością administracyjno-organizacyjną na rzecz Uniwersytetu. Pełnił funkcję wicedyrektora Instytutu Filologii Orientalnej UJ dwukrotnie, w latach 1981–1984 i 1989–1991, a w okresie 1991–1994 był jego dyrektorem. W 1987 roku zorganizował samodzielną Katedrę Filologii Węgierskiej UJ, którą kierował w latach 1989–1991. Aktywnie uczestniczył w wielu komisjach naukowych. Od roku 1969 był członkiem Komisji Językoznawstwa Oddziału Państwowej Akademii Nauk w Krakowie, Komisji Słowianoznawstwa Oddziału PAN w Krakowie (od 1996 roku był członkiem honorowym), a także Komisji Orientalistycznej Oddziału PAN w Krakowie, gdzie w latach 1987–1989 był przewodniczącym i sekretarzem naukowym. Ponadto od 1984 roku zasiadał w Komitecie Nauk Orientalistycznych PAN, w którym – w latach 1987–1989 – należał do jego Prezydium, a w okresie 1996–1998 – pełnił funkcję zastępcy przewodniczącego. W roku 1990 natomiast został członkiem prestiżowego towarzystwa naukowego Societas Uralo-Altaica.

Profesor Stanisław Stachowski był badaczem cenionym za niezwykłą erudycję i dorobek naukowy, ale również za ogromną pasję i gotowość dzielenia się wiedzą. Stawiał wysokie wymagania, przede wszystkim sobie. Był niezwykle skrupulatnym i zarazem zapracowanym naukowcem, a jednak zawsze znajdował czas, aby odpowiadać na pytania i służyć pomocą, zwłaszcza młodym naukowcom i studentom. Był wyjątkowym człowiekiem, ciepłym i życzliwym, wybitnym uczonym, który swoją pracą, życiem, badaniami i działalnością w wielu komisjach naukowych kształtował slawistykę i orientalistykę – zwłaszcza turkologię – i przyczynił się znacząco do międzynarodowego uznania polskiej nauki. Pozostawił po sobie cenny dorobek naukowy, a także wielu wychowanków. Jego uczniowie zapamiętują Go jako nauczyciela cierpliwego, ale też wymagającego. Był wykładowcą rzetelnym i wyrozumiałym dla swoich studentów oraz wybitnym autorytetem. Swoją osobą i pracą inspirował pokolenia następców.

Nie sposób w tak krótkim szkicu wyczerpująco sportretować osobę tak nieprzeciętną, wyjątkową i wszechstronną. Jest to zaledwie zarys podstawowych faktów dotyczących sylwetki naukowej Profesora Stachowskiego. Z pokorą i smutkiem żegnamy Pana Profesora.

Literatura [References]

- Graham F. L., 2020, *Turkisms in South Slavonic Literature: Turkish Loanwords in Seventeenth- and Eighteenth-Century Bosnian and Bulgarian Franciscan Source*, Oxford.
- Hazai G., (rec.), 1964, *Stanisław Stachowski: Przyrostki obcego pochodzenia w języku serbochorwackim, Kraków 1961*, „*Studia Slavica Academiae Scientiarum Hungaricae*”, Vol. 10.
- Иlieva L., 2011, *Balgarskyat ezik v predistoriyata na komparativnata lingvistika i v ezikovia svyat na ranniya evropeyski medernizam*, Blagoevgrad. [= Ильева Л., 2011, *Българският език в предисторията на компаративната лингвистика и в езиковия свят на ранния европейски модернизъм*, Благоевград].
- Jašar-Nasteva O., (rec.), 1962–1963, *Stanisław Stachowski: Przyrostki obcego pochodzenia w języku serbochorwackim, Kraków 1961*, „*Makedonski jazik*”, 13–14.
- Kawka T., 1998, *Stachowski Stanisław*, [w:] *Leksykon I Liceum Ogólnokształcącego im. Jarosława Dąbrowskiego w Tomaszowie Mazowieckim 1903–1998. Sławni absolwenci, nauczyciele i rodzice uczniów szkoły*, Tomaszów Mazowiecki.
- Knüppel M., 2006, *Vorbericht zur Arbeit am „Etymologischen Wörterbuch der türkischen und anderen orientalischen Elemente im Serbokroatischen” von K. H. Menges*, „*Wiener Zeitschrift für die Kunde des Morgenlandes*”, Bd. 96.
- Knüppel M., 2021, *Stanisław Stachowski (21.10.1930–2.7.2021) – ein Nachruf*, „*Zeitschrift für Balkanologie*”, Bd. 57.
- Mańczak-Wohlfeld E., 2000, *Sylwetka naukowa prof. zw. dr. hab. Stanisława Stachowskiego*, [w:] *Studia Linguistica in honorem Stanislai Stachowski*, red. E. Mańczak-Wohlfeld, Kraków.
- Mańczak-Wohlfeld E., 2010, *Prezento de la scienca agado de prof. d-ro habil. Stanislao Stachowski*, [w:] *Studies on the Turkic world. A Festschrift for Professor Stanisław Stachowski on the Occasion of His 80th Birthday*, red. E. Mańczak-Wohlfeld, B. Podolak, Kraków.
- Miklosich F., 1889, *Die slavischen, magyarischen und rumunischen Elemente im türkischen Sprachschätze*, Wien.
- Rocchi L., 2011, *Turkish historical lexicography*, „*Lexicographica. International Annual for Lexicography*”, Vol. 27.
- Rocchi L., 2016, *Addenda from pre-Meninski transcription texts to Stanisław Stachowski’s „Osmanlı Türkçesinde Yeni Farsça Alıntular Sözlüğü”*. Part I–V, „*Studia Linguistica Universitatis Iagellonicae Cracoviensis*”, Vol. 133, No. 3–4.
- Rocchi L., 2017a, *Turkish as a Mediterranean language*, „*Lexicographica. International Annual for Lexicography*”, Vol. 33.
- Rocchi L., 2017b, *Addenda from pre-Meninski transcription texts to Stanisław Stachowski’s „Osmanlı Türkçesinde Yeni Farsça Alıntular Sözlüğü”*. Part VI–XI, „*Studia Linguistica Universitatis Iagellonicae Cracoviensis*”, Vol. 134, No. 1–2.
- Rocchi L., 2020, *Addenda from pre-Meninski transcription texts to Stanisław Stachowski’s „Historisches Wörterbuch der Bildungen auf -cı // -ıcı im Osmanisch-Türkischen”*. Part 1–4, „*Studia Linguistica Universitatis Iagellonicae Cracoviensis*”, Vol. 137, No. 1–2.

- Siemieniec-Gołaś E., 2005, *Profesor Stanisław Stachowski*, [w:] *Turks and Non-Turks. Studies on the history of linguistic and cultural contacts. Special issue presented to Professor Stanisław Stachowski on his seventy fifth birthday*, red. E. Siemieniec-Gołaś, M. Pomorska, Kraków.
- Stachowski S., 1961, *Przyrostki obcego pochodzenia w języku serbochorwackim*, Kraków.
- Stachowski S., 1966, *Słownik do górnołużyckiego Katechizmu Warychiusza (1597)*, Warszawa ; Kraków.
- Stachowski S., 1967, *Język górnołużycki w „De originibus linguae Sorabicae” Abrahama Frencla (1693–1696)*, Wrocław. (Monografie Slawistyczne ; 11).
- Stachowski S., 1967, *Studia nad chronologią turcyzmów w języku serbsko-chorwackim*, „Zeszyty Naukowe UJ. Prace Językoznawcze”, zesz. 18.
- Stachowski S., 1969, *Wyrazy serbsko-chorwackie w „Thesaurus Polyglottus” H. Meginsera (1603)*, Wrocław. (Monografie Slawistyczne ; 19).
- Stachowski S., 1971, *Studia nad chronologią turcyzmów w języku bułgarskim*, „Zeszyty Naukowe UJ. Prace Językoznawcze”, zesz. 33.
- Stachowski S., 1973, *Fonetyka zapożyczeń osmańsko-tureckich w języku serbsko-chorwackim*, Wrocław. (Monografie Slawistyczne ; 23).
- Stachowski S., 1975, *Studien über die arabischen Lehnwörter im Osmanisch-Türkischen*, Teil 1: *A–Ī*, Wrocław ; Warszawa ; Kraków ; Gdańsk.
- Stachowski S., 1977, *Studien über die arabischen Lehnwörter im Osmanisch-Türkischen*, Teil 2: *K–M*, Wrocław ; Warszawa ; Kraków ; Gdańsk.
- Stachowski S., 1981, *Studien über die arabischen Lehnwörter im Osmanisch-Türkischen*, Teil 3: *N–T*, Wrocław ; Warszawa ; Kraków ; Gdańsk ; Łódź.
- Stachowski S., 1986, *Studien über die arabischen Lehnwörter im Osmanisch-Türkischen*, Teil 4: *U–Z*, Wrocław ; Warszawa ; Kraków ; Gdańsk ; Łódź.
- Stachowski S., 1998a, *Osmanlı Türkçesinde yeni farsça alıntılar sözlüğü – Wörterbuch der neupersischen Lehnwörter im Osmanisch-Türkischen*, prepared by M. Ölmez, İstanbul.
- Stanisław Stachowski, 1998b, [in:] *Dictionary of International Biography. A Biographical Record of Contemporary Achievement. Twenty-sixth edition*, Cambridge.
- Vaillant A., (rec.), 1963, *Stanisław Stachowski: Przyrostki obcego pochodzenia w języku serbochorwackim, Kraków 1961*, „Bulletin de la Société de Linguistique de Paris”, vol. 58, fasc. 2.

Summary

The contributions of prof. dr hab. Stanisław Stachowski (1930-2021) to the development of Slavic, Turkic and Balkan studies

Prof. dr hab. Stanisław Stachowski was a distinguished scholar, linguist, lexicographer, Turkologist and Slavicist. He was associated with the Jagiellonian University – the institution in which he proceeded to develop his scholarly career, holding various administrative functions and educating successive generations of Slavicists and Turkologists.

He was the author of a few dozen of scholarly monographs, including, inter alia, works devoted to the Serbian-Croatian language, the Upper Sorbian language and as well as works associated with Turkic and Balkan studies.

He received many accolades for his scholarly contributions, including an award presented by the Minister of Education, the Gold Cross of Merit in 1976 and the Knight's Cross of the Order of Polonia Restituta in 1986, and a medal from the Minister of External Affairs of the Republic of Turkey for his distinguished contributions in 2018. He was a member of a number of scholarly committees of the PAN, and, since 1990, also of the prestigious Societas Uralo-Altaica. He held the position of the editor-in-chief of the scholarly periodicals, *Folia Orientalia* as well as *Prace Językoznawcze. Zeszyty Naukowe UJ*.

Keywords: Stanisław Stachowski (1930–2021), linguist, slavist, turkologist, lexicographer.